

— Жажіття якась, — тихо прошепотіла видрочка й повільно опустила рупор.

— Ага, — так само тихо прошепотів видр і про всяк випадок затулив собою подружку. І тут «опудало» ожило.

— Курмет! — хрипко виплюнуло воно та смикнуло оком. — Курмета!

— А-а-а! — закричала видрочка й кинулася навтьоки. (Згодом вона запевняла, що по допомогу. І це на безлюдному острові?)

— А-а-а! — закричав видр і зібрався був шпурляти в опудало всім, що траплялося під лапу (згодом він казав, що в ньому прокинувся одвічний інстинкт виживання), але на піщаному пляжі був тільки пісок і пучки викинутих на берег водоростей.

«От гидота», — подумав видр і тільки-но зібрався дати драла, як «опудало» рвучко засіпалося, намагаючись відірвати лапи від дошки. Чи то від довгого стояння в одній позі, чи від браку рідини в тілі пірат заляк, хитнувся вбік і шубовснув у воду з розпростертими крилами.

— Бульк! — сказав Кока і зник під водою. Утім іще встиг вирячити очі від здивування.

— От тобі й на! — сказав видр і зібрався пірнати за потопельником, коли там, де щойно

корабля. Усі палали бажанням помститися видрові, когось пограбувати та з когось познущатися.

Про батога семи морів Одноокого Чікена ви вже знаєте. Про боцмана Курила можна додати лише те, що в серзі під його дзьобом гойдалося мідне кільце. Характер у нього був препаскудний, і ця паскудність відображалася в подертому гребені під растаманським беретом⁹. Яке було минуле Курила, не знав ніхто, навіть капітан. Казали, жадливе, як і він сам.

Матрос Худод був страшенно худим півнем і став би добрячим заводіякою, якби не засинав усюди, де тільки міг. На його довгастому обличчі гордо стирчав широкий дзьоб-флюгер. Цим флюгером Худод завжди легко визначав вітер. «Повний норд», — бурчав, коли віяло холодом. А коли теплий вітер південного моря м'яко дмухав йому на тіло, бубонів: «Волоцюга зюйд». Висхлі мішки під очима Худода підкреслювали його рідкісну курячу мудрість і виказували в ньому філософа. Нащо він узагалі рушив у море й захотів приєднатися до піратів, не знав ніхто. Та й узагалі, у піратів не заведено

⁹Растаманський берет, растаманка — в'язана смугаста шапка.

перевернувся на спинку й почав дивитися в небо. Оченята його задоволено мружилися. У небі пливли хмаринки й бавилися ворони. «От хмаринки, — подумав видр, — плавають собі туди-сюди й навіть лапками не ворують. Добре їм, неробам. Небо велике, пливи, куди хочеш... А ми тут...»

Про ворон він не встиг подумати, бо заснув, позіхнув і засвистів. Ні — позіхнув, заснув і засвистів, поплямкуючи вві сні. Вочевидячки, Кепові снилися устриці.

Справді, спочатку йому наснилася ціла галявина апетитних молюсків. Причому самі мушлі були малесенькі, а устриці — жирнезні, й кожна хотіла першою потрапити на стіл. Потім ці устриці перетворилися на метеликів і замахали крильцями-мушлями, здіймаючись у повітря. А далі ці метелики-молюски зненацька злилися в одне і стали вороною.

— Кар-р-р! — голосно крикнула ворона й відлетіла.

— А щоб тобі, — пробурмотів видр і прокинувся.

Розплющив очі, прислухався — щось не так. Кеп підвівся на задні лапки й роззірнувся — точно чогось бракувало. Не було ніяких

їй трішечки страшно. Вона схопила Кепа за лапу й не могла відірвати погляду від високої постаті в чорному трикутному капелюсі.

— А команда яка! — захоплено заявив видр. — Мабуть, це пірати. Ти бачила прапор?

Команда справді була нівроку — усі безладно гасали палубою, сокотили й махали крилами. Хаос на горішній палубі посилювався з кожним злетом і падінням корабля. У повітрі лігало пір'я, рятівні кола й узагалі все неприв'язане й незакріплене. Спочатку фелюка йшла просто на острів, але раптом, на самому гребені хвилі, наче на щось наштовхнулася. Щогли затріщали, і весь корпус здригнувся. Куряча команда полетіла на ніс, перекидаючись у повітрі, ковзаючи та збиваючись в одну мокру купу.

Капітан, ледь ворухнувшись, лишився на ногах. Він опустив підзорну трубу і страшно заклекотів:

— На місця, курячі душі! На місця, бо згодую акулам!

Завислий на штурвалі стерновий спробував зіп'ястися на ноги, але зашурхотів по мокрій палубі лапами і, падаючи, крутонув штурвал. Фелюка нахилилась і почала розвертатися.

Утім, треба сказати, що серед цього курячого шабашу таки лишився острівець спокою й незворушності: боцман Курило стояв, мов скеля в бурхливім морі, й витирив скупку сльозу над тілом Одноокого. Він навіть зняв свою растаманку (це мало підкреслити трагізм ситуації).

Тим часом хаотичні переміщення всієї команди набули певної впорядкованості. Пірати вже не гасали від борту до борту, а ланцюжком скакали від носа до корми, постійно перестрибуючи через тіло свого капітана. Їхній темп при цьому помітно знизився.

Боцман далі чавив сльози. Навіть голову догори підняв. Із драматичної сцени його вивів Ципа, який не зміг перестрибнути Одноокого Чікена та щодуху вперішив кульгавою ногою капітана просто у вухо. Голова грози мовів відірвалася від палуби й глухо бемкнулась об дерев'яні дошки.

— Хресь!

Єдине око смикнулось, кліпнуло й роззирнулось. А дзьоб розкрився і застогнав:

— Де?

Боцман Курило незворушно (ну а що — капітан помер і воскрес, кожного дня таке буває) прихилив вухо до цього дзьоба й перепитав: